

FOTOGRAFIE: JULIETTE POLAK EN FLEUR KONING

Tekst: Auke Kok

‘Wij willen altijd nummer één zijn’

Franken Ronald de Boer

De oud-voetballers Frank en Ronald de Boer zijn elkaars beste vrienden en denken vaak hetzelfde. Maar hun problemen lossen ze zelf op. Nuchter, hard werkend en ambitieus: de levenslessen van een ambitieuze tweeling.

Het meest bijzondere aan Frank en Ronald de Boer is misschien wel hun halsstarrige weigering zichzelf bijzonder te vinden. Een kast vol nationale en internationale prijzen bij elkaar gevoetbald, maar nooit doen ze zich duurder voor dan ze zijn. De gebroeders De Boer willen eerlijk zeggen waar het op staat. Voor hun omgeving is dat niet altijd gemakkelijk, maar het voorkomt misverstanden en dat vinden ze op de lange termijn het beste. Of ze nu zelf voetbaldden (tot 2006) of actief waren als trainer, de in 1970 geboren tweeling trad de wereld met open vizier tegemoet.

Het lijkt wel afgesproken werk. ‘Nee hoor,’ lacht Ronald de Boer, tegenwoordig onder meer actief als ambassadeur van Ajax. ‘Die houding zal te maken hebben met onze achtergrond. De cultuur van onze ouders was: zwart is zwart, en wit is wit. Bij ons in West-Friesland staan de mensen bekend om hun nuchterheid. Hard werken, grote families. Dan moet je wel duidelijkheid creëren.’

Frank, hoofdtrainer van Ajax: ‘Je moet zorgen dat je jezelf niets hoeft te verwijten, ook niet bij optredens in de media. Waarom zou je ergens omheen draaien? Ik heb mijn mening en als ik een verkeerde keuze heb gemaakt, zal ik de eerste zijn om dat toe te geven.’

Ronald: ‘Het gezegde is niet voor niets: eerlijk duurt het langst. Dat merk ik zelf ook. Een voor-

beeldje. Hier bij Ajax werd eens een trainer van het tweede elftal teruggedrukt naar een jeugdelftal. Dat vond hij niet leuk. Ik kwam hem tegen en vertelde hem eerlijk dat ik het wel begreep. ‘Jij bent een geweldige motivator,’ zei ik, ‘emotioneel betrokken, en die eigenschappen komen bij de jeugd beter tot hun recht dan bij het tweede.’ Ik weet zeker dat hij mijn eerlijkheid in tweede instantie waardeerde. Onze vriendschap is er ook niet minder op geworden. Met valsheid schiet je uiteindelijk niets op.’

Ook buiten het voetbal staat open en eerlijk zijn voorop bij Frank en Ronald de Boer, die zich beiden enorm inzetten voor goede doelen. Al komt het wel eens voor dat ze té aardig zijn. De eenzijdige tweeling mag dan de afgelopen 25 jaar de hele wereld

over hebben gereisd, zoiets eenvoudigs als afdingen gaat hen bijvoorbeeld te ver. Ze kunnen het niet. ‘Daarin zijn we wel eens naïef,’ zegt Frank. ‘Het komt wel eens voor dat ik in een kledingwinkel een grote aanschaf doe. Dan denk ik, als de verkoper korting wil geven, zal hij dat wel uit zichzelf doen. Op het zakelijke vlak zijn we niet altijd slim genoeg. We gaan altijd uit van het goede in de mens.’

HEEL CLOSE

In verrassend veel opzichten denken en voelen de tweelingbroers hetzelfde. De broers, tevens elkaars beste vrienden, trekken bijzonder veel samen op. Samen als tieners van VV De Zouaven in Groot-

‘Je wordt ziek samen en wordt weer beter samen. Onderlinge jaloezie hebben we nooit gekend’

broek naar Ajax, samen later naar FC Barcelona, samen in Glasgow, samen in Qatar. Samen speelden ze ontelbare wedstrijden voor het Nederlands elftal. Toch was er soms een scheiding, zoals in 1991, toen Ronald vanuit Ajax een stapje terug deed naar FC Twente. Hoe dat was? ‘We zagen beiden in dat dat een logische keuze was voor hem,’ zegt Frank. ‘We hadden iedere dag contact, even bellen en zo zijn die twee jaar eigenlijk ongemerkt voorbijgegaan. Ronald kwam terug naar Ajax als een betere voetballer. We hadden toen al 21 jaar onze slaapkamer gedeeld. Je beleeft alles heel close. Je wordt ziek samen en wordt weer beter samen. Onderlinge jaloezie hebben we nooit gekend.’

Ronald: ‘Tenzij we tegen elkaar een potje speelden, dan ging het altijd fanatiek toe en wilde ieder voor zich winnen.’

Ondanks de symbiose blijft de voetbal-tweeling West-Fries van karakter: uitvoerig samen privéproblemen doornemen, komt zelden voor. De typische Noord-Hollandse binnenvetters zullen niet snel een ander lastigvallen. Zo maakten ze beiden

een moeilijke fase door in Barcelona en dat losten ze zelf op. Het zelfvertrouwen was zoek, een tijdje kon Frank ‘geen pepernoot’ meer raken en Ronald sloeg op een gegeven moment de angst om het hart als de bal zijn kant oprolde. Zo zie je maar, zelfs voetballers die tot de besten worden gerekend die Nederland ooit heeft gekend, lukt soms niets meer. Ze lieten elkaar met rust. ‘Je kunt de ander dan niet echt helpen,’ zegt Ronald, ‘je moet er zelf uitkomen. Het beperkt zich tot

*‘Als ik een
verkeerde keuze
heb gemaakt,
zal ik de eerste
zijn om dat toe te
geven’*

elkaar af en toe iets bemoedigends toe roepen. Voor de rest is het in tijden van crisis een kwestie van hard werken.’

Sporters en trainers gebruiken in dat opzicht vaak het woord ‘focus’. Frank en Ronald klommen uit het dal door zich volledig te richten op hun spel — zonder zich af te laten leiden door vrienden die gezellig overkwamen uit Nederland. De verlokkingen van het goede leven in Barcelona werden teruggeschroefd, het voetbal werd weer nummer één. ‘Wij zijn sociaal ingesteld, dus zeggen graag ja,’ stelt Ronald. ‘We dwongen onszelf om vaker nee te zeggen.’ Als je de beste wilt zijn, moet alles kloppen, vindt Frank. ‘Die boodschap geef ik altijd mee aan Ajaxspelers die naar het buitenland gaan:

pas op, iedereen wil vrienden met je zijn, ze willen dat je toegangskaarten voor ze regelt en met ze uitgaat... Beperk dat tot het minimum, anders zul je niet optimaal presteren.’

HET MAXIMALE

Daar draait alles bij Ronald en Frank: optimaal presteren. Frank: ‘Ik hoop wel ooit de stap naar het buitenland te maken, naar een grote club waar de faciliteiten goed zijn en een prettig werkklimaat heerst. Verder wil ik altijd het maximale uit een selectie halen. Met een beker boven je hoofd zwaaien is geweldig, maar voor mij als trainer geldt dat ik het gevoel moet hebben dat de spelers niet beter konden dan wat ze nu hebben getoond.’

Ronald: ‘Ik heb het ontzettend druk met mijn gevarieerde werk, zonder de stress en het continu beschikbaar zijn van Frank. Maar ook ik wil altijd goed voor de dag komen, nummer één zijn.’

‘Dat willen wij altijd,’ zegt Frank.

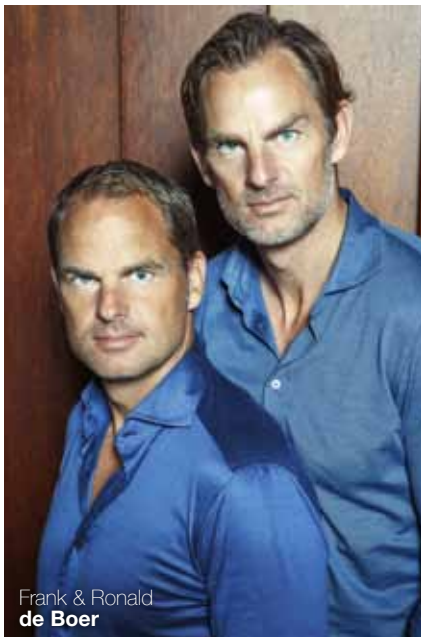
Het is nauwelijks voorstelbaar, maar de bepaald niet kinderachtige gebroeders De Boer maakten ooit deel uit van de ‘patatgeneratie’. Trainer Leo Beenhakker lanceerde die term om aan te geven dat de jonge voetballers eind jaren tachtig te veel welvaart kenden en te weinig mentale hardheid. ‘Dat raakte ons wel,’ zegt Ronald, ‘alsof wij van die verwende jongetjes waren.’ ‘We voelden ons niet aangesproken,’ zegt Frank. ‘Natuurlijk hadden we praatjes en waren we soms te nonchalant. Maar dat had ook met de jeugdigheid te maken. Later ging dat weg.’

Voelen de ‘De Boertjes’ zich de Beenhakker van nu? Tienervoetballers krijgen tegenwoordig immers nog veel meer zorg en aandacht dan de generatie-De Boer vroeger. ‘Je kunt tegen een jongen van veertien niet zeggen: jij krijgt geen mobieltje, of je mag geen gekleurde voetbalschoenen dragen,’ vindt Ronald. ‘Maar het is wel zo dat het tegenwoordig allemaal snel en gemakkelijk

moet. Na één goede wedstrijd spelen willen sommigen al een contract, of ze dreigen te vertrekken als ze even niet in het basiselftal staan. Ze worden besmet door de tijdgeest, ze nemen dingen over; het vermogen van trainers om daar tegenin te gaan is beperkt.' Wat niet wegneemt dat Frank er met zijn assistent-trainers veel werk van maakt om jonge talenten te wijzen op het belang van een goede carrièreopbouw: zorg ervoor dat de randzaken niet de overhand krijgen. Goed herstellen, goed eten, goed rusten, kritisch blijven op jezelf.

FLINK ZIJN

In feite geven de broers veel invloeden die zij vroeger zelf hebben ondervonden door aan nieuwe generaties. Frank op het trainingsveld, Ronald eerst als techniektrainer bij Ajax en nu als voetbalanalist op televisie. Van hun vader, de vroegere 'semiprof' Cees, leerden ze om flink te zijn, om door te zetten bij tegenslag. En van alle trainers in hun lange loopbaan hebben ze wel iets

Frank & Ronald de Boer

goeds overgenomen, om van daaruit zichzelf verder te ontwikkelen. Maar de meeste invloed heeft hun 'mentor' Louis van Gaal gehad. 'Hij zorgde voor duidelijkheid en directheid, hij werkte keihard en had verstand van het spelletje,' somt Ronald op. 'En veiligheid creëren rond de spelersgroep,' vult Frank aan. 'Iedereen moest daarin meegaan.

'Je kunt tegen een jongen van veertien niet zeggen: jij krijgt geen mobieltje'

Als dat zo was, was hij echt een amicale vent. Zo ben ik ook begonnen toen ik in december 2010 plotseling hoofdtrainer werd. Net als Louis eiste ik van de groep dat iedereen meedeed, en lette ik op wie de kar vooruit hielp en wie tegenwerkte. In elke organisatie zie je die scheiding. De één duwt, de ander

laat zich duwen. Het is heel belangrijk daar oog voor te hebben.'

Pikant is natuurlijk dat Ronald als analist soms kritiek heeft op het spel van Ajax en daarbij ook zijn broer niets spaart. Frank kan er niet mee zitten. 'Ronald geeft gewoon eerlijk zijn mening, zonder verborgen agenda's. Hij zegt op tv hetzelfde als wat hij me even later onder vier ogen zegt. Dus dat maakt me niet uit. Bovendien heeft hij dankzij mij natuurlijk extra achtergrondkennis. Ronald weet beter dan anderen wat er speelt bij Ajax en gaat daar netjes mee om, zonder te overdrijven.' 🇳🇱

Frank de Boer speelde maar liefst 112 interlands als verdediger en was behalve in het Nederlands elftal ook in de meeste clubteams waar hij speelde aanvoerder. Als speler en later als trainer koppelde hij verantwoordelijkheidsgevoel aan fatsoen en fanatisme.

frankdeboer@speakersacademy.nl

Ronald de Boer was veelzijdiger in het veld dan zijn broer en piekte misschien juist daarom iets minder hoog. De aanvallende middenvelder speelde 67 interlands. Na vier jaar te hebben gefungeerd als techniektrainer bij Ajax verzorgt hij voetbalanalyses op tv en treedt hij op als ambassadeur van Ajax.

ronalddeboer@speakersacademy.nl